

ELMAS YAĞMURU

Zübeyir Tokgöz

ELMAS YAĞMURU

1.BÖLÜM

Kaptan Dağhan, heyecanla ikinci kaptana seslendi:

“Gezgin Perde’nin hangar kısmını gemiden ayırın!”

İkinci kaptan buna karşı çıktı:

“Bunu yapmaya vaktimiz yok!”

“Hangar çekim etkisine girdi! Onu gemiden ayırmazsak, Gezgin Perde kara deliğe düşer! Uzay gemisiyle birlikte bu kara deliğe yem oluruz. Bunu yapmak zorundayız!”

Dağhan gözlerini kamaştırıcı ışığın, geminin metallerini bir sakız gibi sündürdüğünü dehşet içinde seyrederek bağıırıyordu:

“Denizhan çabuk ol! Gezgin Perde’nin kuyruk kısmı olay ufkunu geçmek üzere! Hepimiz kara deliğe düşeceğiz.”

Denizhan durumun ciddiyetini anlamıştı. Geminin arka kısmı kara deliğe düşmeye başladıysa, yapılabilecek tek şey vardı. O da, geminin hangarındaki bombaları patlatmak. Bunu yapmak için de çok hızlı hareket etmeliydiler. Geminin hangarı da olay ufkunu geçerse, bombaları patlatmanın hiçbir anlamı olmazdı. Işığı hapseden kara delikten ne kurtulabilirdi ki?

Denizhan önce Robot Muncuk’a bomları patlatmasını emretti. Robot Muncuk hiç itiraz etmeden işlemleri yapmaya koyuldu.

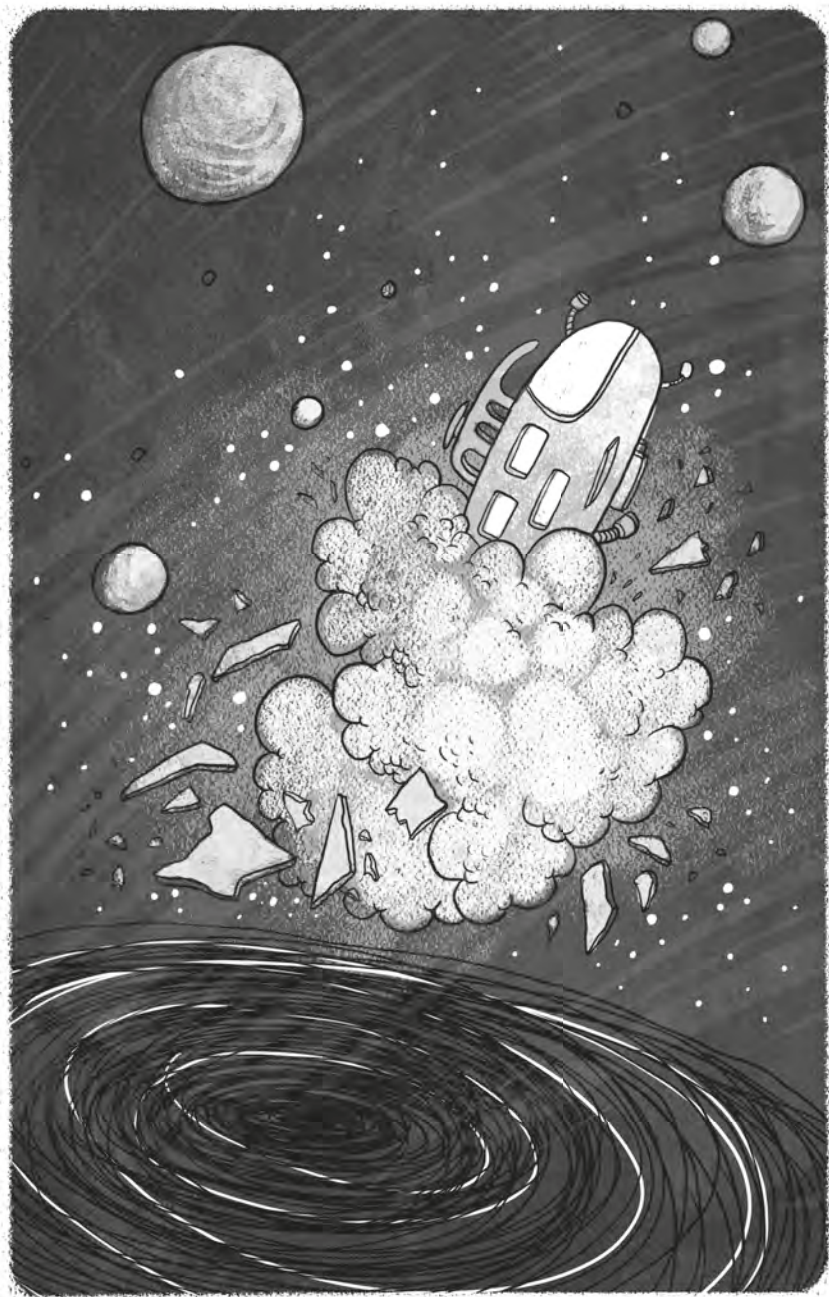
Denizhan, telaş içinde kıvranan Dağhan’ı uyardı:

“Kaptan Dağhan! Güvenlik kemerlerini sıkılaştır. Hangarı patlatıyoruz.”

Dağhan avazı çıktığı kadar bağırdı:

“Acele edin! Yutulmamıza an kaldı!”

Zaten zangır zangır titreyen Gezgin Perde’nin sarsıntısı dayanılacak gibi değildi. Geminin arka tarafından tuhaf ışık dalgaları yayılıyordu. Bu ışık

dalgaları geminin duvarlarından geçerek duvarları saydamlaştırıyordu. Gemideki ısının artışı olay ufkunu geçmek üzere olduklarını gösteriyordu. Olay ufkunu geçerken Gezgin Perde'nin arka kısmının eridiğini görmek Kaptan Dağhan ve Denizhan'ı endişelendirmişti. Üzerlerindeki özel kostümler olmasa, şimdiye kadar ya ezilmişlerdi ya da pişmişlerdi.

Robot Muncuk, Gezgin Perde'nin hangarındaki bütün bombaları aynı anda patlattı. Patlama o kadar şiddetliydi ki, uzay gemisi özel alaşımlardan yapılmamış olsa gemideki herkes çoktan paramparça olurdu. Patlamanın şiddetiyle iki parçaya bölünen gemi, uzay boşluğunda savrulmaya başladı. Olay ufkunu geçen küçük parçanın kara deliğe düşmesi kaçınılmazdı. Neyse ki Gezgin Perde'nin ana kısmı kara delikten uzaklaşmaya başlamıştı.

Kaptan Dağhan'ın sesiyle kendine gelen Denizhan, büyülenmiş gibi kara deliğe düşen metal parçalarının sönüşünü seyrediyordu. Olay ufkunu geçen özel üretilmiş metal alaşımları kara deliğin içine çekildikçe tuhaf bir renkle ışıyordu. Işık sanki titreşir gibiydi. Denizhan göremese de bu tuhaf ışımda gemilerinin parçalarının moleküllerine

ayrıldığını hissediyordu. O geminin içinde kendilerinin olabileceğini düşününce ürktü. Yeniden Kaptan Dağhan'ın sesini duydu:

“Denizhan iyi misin?”

“Ben iyiyim. Sen iyi misin?”

“Ben de iyiyim.”

“Robot Muncuk'tan ve Ece'den haber var mı?”

Robot Muncuk “Ben de iyiyim. Asistan Ece abla ile yönetim odasına geliyoruz.” diye seslendi.

Denizhan hafifçe gülümsedi. Robot Muncuk'un Ece'ye abla diye hitap etmesi çok tuhafına gitmişti. Robot Muncuk Ece ile ilk tanıştığında küçük çocukların “abla” diye hitap etmelerinden onun adını “abla” sanmıştı. Tüm uyarılara rağmen abla demeye devam ediyordu. Bir makinenin Ece'ye abla demesi tuhaf gelse de artık alışmışlardı.

Dağhan konuşmasını sürdürdü:

“Hepimizin iyi olduğuna sevindim. Çabuk gelin! Kara delikten kurtulduk ama asıl macera şimdi başlıyor!”

Kaptan Dağhan'ın sesinden çok heyecanlı olduğu belliydi. Denizhan zaman kaybetmemek için hemen yönetim odasına yöneldi.

Kaptan Dağhan, geminin büyük ekranından olup bitenleri anlamaya çalışıyordu. Görüntüler kopuk kopuk geliyordu. Kara deliğin içine düşen gemi parçasını net olarak görmek mümkün değildi. Zifiri bir karanlığa akan ışık haznesini izliyordu.

2. BÖLÜM

Dağhan, yanına gelip olanları seyre dalan arkadaşlarının farkına bile varmamıştı. Hiç kimse konuşmuyordu. Kara deliğe düşen maddelerin önce ışığa dönüşmesini, sonra kara delik tarafından soğuruluşunu seyrediyorlardı. Kara deliğin etrafı ansızın parlamaya başladı. Nereden geldiği belli olmayan sıcak gaz kütleleri, kara deliğe akıyordu. Kara deliğin etrafını büyük bir hızla dolanan ışık ansızın kayboluyordu.

Sessizliği bozan, Ece'nin titrek sesi oldu:

“Bu da nedir?”

Kaptan Dağhan gözünü bu manzaradan ayırmadan cevap verdi:

“Sanırım kara delik bir yıldızı yakaladı. Onu yutmasına şahit oluyoruz.”

Ece hiç cevap vermedi. Sadece derin bir iç geçirdi.

Kara delikten güvenli bir uzaklığa kadar savrulan Gezgin Perde'den olup bitenleri açıkça görüyorlardı. Kara delik yakaladığı yıldızın sıcak alevlerini hızla kendine çekiyor, etrafında hızla dönen yıldız parçalarını helezon şeklinde yutuyordu. Olay ufkunu geçen yıldız parçaları ise ansızın zifiri karanlıkta kayboluyorlardı.

Gözlerini kozmik manzaradan ayırmayan Ece, “Kara deliğin yıldızı yutması ne kadar sürecek acaba?” dedi.

Denizhan “Hiçbir fikrim yok. Fakat uzun süreceğini sanmıyorum.” diye cevap verdi.

“İyi ki orada değiliz.”

Denizhan şaşkın yüz ifadesini biraz yumuşatarak konuştu:

“Bence de iyi ki orada değiliz. Eğer kaçmayı başaramasaydık bizim üzerimize yıldızı tatlı olarak yiyor olurdu.”

Denizhan'ın bu şakası hiç kimseyi güldürmedi. Kara deliğin çevresi yıldız gazlarıyla çevrilmişti. Ana kütle daha uzakta olmasına rağmen yıldız hızla küçülüyordu.

Kara deliğin etrafında ansızın bir parlama oldu. Her üçü de istemsizce gözlerini kapattılar. Işık o kadar parlaktı ki Gezgin Perde'nin ekranından bakıyor olmasalar, kör olmamaları mucize olurdu.

Kısa süren şaşkınlıklarını ilk atlatan Dağhan oldu:

“Galiba kara delik yıldızı yuttu.”

Robot Muncuk, ana bilgisayarda birkaç işlem yaptıktan sonra itiraz etti:

“Hayır, Kaptan Dağhan, kara delik yıldızı yutmamış.”

“Ya ne yapmış?”

“Yıldızı fırlatmış.”

“Nasıl olur?”

“Bilmiyorum ama öyle! Yıldız büyük bir hızla uzayda ilerliyor.”

Ece heyecan ve korkuyla söze karıştı:

“Bizi yakar mı?”

“Sanmıyorum, bize oldukça uzak.”

Ece derin bir nefes aldı, “Buna çok sevindim. Kara deliğe düşmekten zaten zor kurtulduk. Bir de bu yıldızdan kaçmak zorunda olmamız içimi rahatlattı.”

Ece’ye kimse cevap vermedi, fakat sessizlikleri içlerinde bu korkuyu taşıdıklarını belli ediyordu.

Gözleri kamaştıran aydınlık sona erdiğinde, uzayın siyah rengi yeniden ortaya çıktı. Kara deliğin fırlattığı yıldız, karanlığı delercesine ilerliyor-

du. Yıldız o kadar parlaktı ki; çok uzak olmalarına karşın çıplak gözle dahi görülebiliyordu.

Denizhan kendi kendine mırıldandı:

“Müthiş bir manzara! Acaba hızı ne kadardır?”

Robot Muncuk’un keskin algılayıcıları Denizhan’ın mırıltısını işitmişti.

“Kaptan Denizhan istersen yıldızın hızını hemen hesaplayabilirim.”

“İyi olur Robot Muncuk. Kara delikten kaçabildiğine göre çok hızlı olmalı.”

Ece heyecanla konuşmaya katıldı:

“Olağanüstü bir durum bu! Kara delikten hiçbir cismin kaçamayacağını sanıyordum.”

Ece’ye Dağhan cevap verdi:

“Aslında öyle, fakat bu özel bir durum. Bazen çok büyük cisimler kara deliğin etrafında hızla dönmeye başlarlar. Oluşan bu girdap öyle yüksek hıza ulaşır ki, cismin yutulmayan kısmı, olay ufku geçmeden uzaya fırlar.”

“Hımm... Çok ilginç!”

Ece’nin ansızın gözleri parladı:

“Aslında yıldız kara deliğin içinden çıkmamış!”

“Evet, olay ufkunu geçmediği için kara deliğe düşmüş sayılmaz.”

“Anladım.”

Ece aklındaki her şeyi yutan ve hiçbir şeyi kaçırmayan kara delik efsanesinin yıkılmadığına sevindi.

Robot Muncuk, yıldızın hızını hesaplamıştı.

“Yıldızın kaçış hızı saniyede 250 bin km’dir.”

“Hımm... Neredeyse ışık hızına yakın.”

Denizhan biraz düşündükten sonra yeniden konuştu:

“Peki uzayda seyahate çıkmış bu çılgın yıldızın gidiş yönü temiz mi?”

Denizhan’ın sorusu önemli bir soruna işaret ediyordu.

Kaptan Dağhan heyecanla Robot Muncuk’a seslendi:

“Yıldızın gidiş rotasını belirle!”

“Emredersin Kaptan Dağhan.”

